

Br. Huynhquang

Thưa quý bạn, tôi mời bạn trong kỳ báo này chúng ta hãy cùng nhau trao đổi về đề tài Sống Vui Hiên Tội. Hôm nay, mục Sống Đẹp mời bạn tham dự buổi gặp gỡ trong những phút giây giúp ta sống giây phút hiện tại hoàn thiện hơn và trở nên tốt hơn.

Nỗi Lo Sợ Không Tên

Chuyện kể rằng, một người bạn sau khi từ giã cõi đời và được về bên Thiên Đàng, anh ta muốn xin phép Thiên Đàng cho anh ta được sống lại một vài giai đoạn trong đời anh ta. Sau khi suy nghĩ và thấy anh này cũng có một đức hạnh hiếm, Thiên Đàng đã đồng ý. Anh ta xin tiếp, “Thưa Ngài, sau một quãng đời, xin cho con được sống lại và gặp Ngài để hỏi một vài thắc mắc có được không?” Thiên Đàng cũng tỏ vẻ vui lòng đồng ý thu nhận. Vậy là người này trở lại kiếp người.

Anh ta làm một công việc trở về bao bạn nhận về việc hành, những cũng không ít vui chơi hơn hẳn người trí. Những khi phải vượt qua những khổ thi, thì công việc trở lại từ ra lo sợ. Công ta lo sợ bất cứ một, sợ bất cứ một, sợ bất cứ một... Công ta xin được công việc đời đời đó và đi hỏi Thiên Đàng. “Thưa Ngài, tại sao con phải lo sợ những chuyện thì công?” “Con lo sợ chúng vì con đã nhìn công việc đời đời của con như thế chứ có chuyện thì công mà quên đi những chuyện khác xung quanh con,” Thiên Đàng trả lời.

Anh ta trở lại được một thời gian và tiếp tục làm người. Giai đoạn này, anh ta có người yêu, lập gia đình, có con và từ bỏ những chuyện anh ta đã vượt qua những nỗi lo sợ của thời trẻ con. Thế nhưng, anh ta vẫn lo sợ. Anh sợ về anh phải biết, con anh không được sức khỏe, công việc làm ăn không được. Anh được công việc đời đời và đi hỏi Thiên Đàng. “Thưa Ngài, dù biết rằng con đã không nhìn công việc đời đời như trước đây nữa, những sao con vẫn lo sợ?” Thiên Đàng trả lời, “Con lo sợ vì con muốn sống hạnh phúc vĩnh viễn; con không muốn bất cứ một chúng. Con nên nhớ, điều gì con càng muốn nắm giữ, thì con càng lo sợ chúng bất cứ một đi.”

Trở lại cuộc sống được một thời gian thì ba, giờ đây tuổi cao niên, sau bao tháng ngày sống hạnh phúc, ông già trông bình an và chấp nhận hơn. Ông không lo sợ bất cứ một và lo lắng cho con

cái nhọc trọc đây. Nhưng trong tâm thức ông, một nỗi lo âu, sợ hãi vẫn ám ảnh ông. Nỗi lo sợ của ông không còn là nỗi lo liên quan đến “cơm áo, gạo tiền” như trước đây, nhưng ông lo sợ bị lãng quên nhưng công trình của thi trai trẻ; ông lo nhưng thành quả ông góp cho đời sẽ bị mất dấu tích. Kể từ thay, ông lo sợ không còn được cảm nhận nhưng nỗi lo sợ của thi sĩ hèn, của thi sĩ thi u niên, của người thanh niên mà ông đã trải qua. Ông quá tò mò nên quay về hỏi Thi Sĩ Ông Đ, “Thưa Ngài, tại sao nhưng đời lúc trước làm con lo sợ, thì bây giờ con lo sợ không còn được cảm nhận nhưng nỗi sợ ấy nữa?” Thi Sĩ Ông Đ đáp, “Con yêu! Chẳng nào con còn sống trong quá khứ, muộn quay trở lại quá khứ; và chẳng nào con còn lo nghĩ về tương lai, muộn làm chi về tương lai, thì con còn sống trong sợ hãi. Cha không có quá khứ, Cha không có tương lai. Cha chỉ có hiện tại. Nỗi nào không có hiện tại, nỗi đó không có bình an.”

* * *

Quý bạn thân mến, mượn chuyện tương tự trên cho ta thấy rõ ràng, đời con người xem chẳng như bao trùm hết nỗi lo sợ này đến nỗi lo sợ khác: Nỗi lo sợ của đứa trẻ mới bước vào đời, nỗi lo sợ của người thanh niên về tương lai, và nỗi lo sợ của vị cao niên về quá khứ của mình bị đánh mất. Về ý nỗi lo sợ ở đâu, và lý do gì mà ta lo sợ?

Suy gẫm thấu đáo ta có thể nhận thấy rằng, hoàn cảnh “đáng sợ” không thực đáng sợ như ta tưởng, nhưng đời làm ta lo sợ chính là ta lo sợ đời của xã hội. Chúng ta thường sợ đời của xã hội đến nỗi là đời đã xã hội đến. Nếu quý bạn có dịp trò chuyện với các bạn nhân mạng nhưng căn bệnh nan y, thì có rất nhiều người cho rằng, đời đáng sợ của họ bây giờ không phải là căn bệnh họ đang mang, mà là nhưng đời khác. Nỗi sợ của họ bây giờ không còn là căn bệnh nữa, nhưng là sự bất ổn, bất ổn, quên lãng, và bất bao nhiêu nỗi sợ không tên khác. Kể thế, dù ai trong chúng ta cũng đã không ít mất lòng bất ổn, cũng đã không ít có mất lòng kinh nghiệm cô đơn, và bất người đời quên lãng; bất là như thế và đã trải qua kinh nghiệm nhiều lần như thế trong đời, nhưng con người và nỗi lo sợ chúng; con người và nỗi lên khi đời đời chúng.

Thưa bạn, bạn cũng như tôi đã trải nghiệm nhưng lo sợ mà có lúc đã làm chúng ta mất ăn mất ngủ ở tù ở hèn, ở tù ở xuân, ở nhưng hoàn cảnh khác nghiệt nhất (người thân ra đi, bị tù đầy tra tấn). Xét cho cùng, nỗi lo sợ này cũng chẳng có thế thôi, có phải không? Thế thì nhưng nỗi sợ hôm nay – giây phút này – ngay lúc này, cũng chẳng phải phần của kiếp làm người của chúng ta mà thôi. Hãy nhìn chúng như là mất phần đời của chúng ta để giúp chúng ta nâng cao giá trị đời mình, chẳng để chúng trở thành nỗi ám ảnh bao trùm nhưng về phần của giây phút hiện tại.

Thưa bạn, hôm nay mình sẽ tiếp tục chia sẻ với bạn những suy nghĩ sâu sắc về ý nghĩa thực của giây phút hiện tại. Vì thực ra cuộc đời của bạn chỉ có hôm nay, giây phút này chỉ không phải hôm qua hay ngày mai. Và dù bạn có lo sợ điều gì liên quan đến tương lai, mỗi ngày bạn cũng phải đi qua 1440 phút. Vậy bạn muốn sống 1440 khoảnh khắc bình an, tươi tắn hay là 1440 nỗi âu lo, sợ hãi?

Nguyễn Tấn San Mạnh Sáng sưu tầm và biên tập thông tin của BPSOS: <http://www.machsong.org> .]